

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci navrhovateľa **Ing. M. P., PhD.**, nar. X., bytom S., X. Š., zastúpeného JUDr. G. B., advokátom, so sídlom L., X. B., proti odporcovi **D., s. r. o.**, so sídlom B., X. B., IČO: X., právne zastúpeného JUDr. L. M., advokátom, so sídlom pri S. P., X. B., o návrhu na obnovu konania vedeného na Krajskom súde Trnava pod sp.zn. 20Cb/28/2001, o dovolaní žalobcu proti uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 20. novembra 2012, č. k. 1Obo/64/2012 – 241, takto

r o z h o d o l

Dovolanie navrhovateľa **o d m i e t a .**

Odporcovi náhradu trov dovolacieho konania nepriznáva.

O d ô v o d n e n i e

Krajský súd v Trnave uznesením č. k. 21Ncb/53/2010-202 z 09. 02. 2012 návrh na povolenie obnovy konania zamietol a odporcovi nárok na náhradu trov konania nepriznal. V odôvodnení uviedol, že návrhom zo dňa 16. 06. 2010, doručeným súdu dňa 18. 06. 2010 sa navrhovateľ domáhal obnovy konania vedeného na tunajšom súde pod spisovou značkou 20Cb/28/2001, v ktorom bol rozsudkom č. k. 20Cb/28/2001 - 102 zo dňa 20. 02. 2003 v spojení s rozhodnutím Najvyššieho súdu Slovenskej republiky ako odvolacieho súdu sp. zn. 2Obo/25/2007 zo dňa 03. 10. 2007 právoplatne zamietnutý návrh na vyslovenie neplatnosti uznesenia Valného zhromaždenia odporkyne č. 1/5/2011 zo dňa 22. 05. 2011, ktorým valné zhromaždenie vyslovilo súhlas s prevodom obchodného podielu navrhovateľa na M. K. za kúpnu cenu 3.000.000,- Sk. Zamietajúci rozsudok vychádzal z úvahy, že nie sú splnené

zákonné podmienky na vyslovenie neplatnosti uznesenia valného zhromaždenia, nakoľko nebolo preukázané, že by tvrdené porušenie zákona, spoločenskej zmluvy alebo stanov mohli obmedziť práva spoločníka, ktorý sa určenia neplatnosti domáhal. Nakoľko prijaté uznesenie valného zhromaždenia obsahujúce súhlas k prevodu obchodného podielu nie je zaväzujúce vo vzťahu k uzavretiu zmluvy o prevode obchodného podielu a na jeho základe nie je možné domáhať sa prevodu, v konečnom dôsledku teda práva žalobcu neobmedzuje, ale naopak rozširuje o možnosť realizovať prevod.

Navrhovateľ žiadal povolenie obnovy konania o určenie neplatnosti uznesenia valného zhromaždenia spoločnosti K. D., s. r. o., IČO: X., č. 1/5/2001 zo dňa 22. 05. 2001 pôvodne vedeného pod sp. zn. 20Cb/28/2011 z dôvodu, že boli preukázané skutočnosti a dôkazy, ktoré navrhovateľ bez svojej viny nemohol použiť v pôvodnom konaní a ktoré môžu privodiť pre neho priaznivejšie rozhodnutie vo veci a možno vykonať dôkazy, ktoré sa nemohli vykonať v pôvodnom konaní a ktoré môžu privodiť pre navrhovateľa priaznivejšie rozhodnutie vo veci.

V pôvodnom konaní nemal možnosť preukázať, že zápisnicu č. 1/5/2001 ako právny úkon neurobil slobodne a vážne, ale pod nátlakom, čo s poukazom na ust. § 37 ods. 1 Občianskeho zákonníka zakladá absolútnu neplatnosť napadnutého právneho úkonu. V čase podpisu napadnutej zápisnice a uznesenia z Valného zhromaždenia spoločnosti K. D., spol. s. r. o. bol k tomuto úkonu prinútený vydieraním za obmedzenia jeho osobnej slobody zo strany neznámych páchatel'ov, ktorých si na tieto úkony objednala M. K., ktorá je za toto stíhaná ako spoluobžalovaná v konaní vedenom na Okresnom súde Trnava pod sp. zn. 7T/36/2010. Pri oboznamovaní sa s výsledkami dokazovania vykonaného v tomto trestnom konaní boli zistené skutočnosti, rozhodnutia a dôkazy, spôsobilé privodiť pre neho priaznivejšie rozhodnutie vo veci, ktoré bez svojej viny nemohol použiť v pôvodnom občiansko-právnom konaní vedenom na tunajšom súde pod sp. zn. 20Cb/28/2001. Ide predovšetkým o znalecký posudok č. 20/2010 zo dňa 08. 04. 2010 vyhotovený PhDr. PaedDr. E. S., súdnou znalkyňou z odboru písomoznalectvo, špecializácia psychológia písma, ktorá stanovila, že všetky porovnávané podpisy vyhotovila jedna a tá istá osoba, podpisy označené ako stopa č. 1-4 boli vyhotovené za iných exogénnych a endogénnych podmienok ako všetky ostatné porovnávacie podpisy a vo vybraných podpisoch je jednoznačne možné identifikovať rukopisné znaky napätia a nátlaku. Tento znalecký posudok jednoznačne odstraňuje pochybnosti o dobrovoľnosti jeho vôle pri podpise napadnutej zápisnice č. 1/5/2001. Ako ďalší dôkaz, ktorý nemohol použiť v pôvodnom konaní uviedol znalecký posudok PhDr. J. a MUDr. C. č. 9/2008, podľa ktorého v dňoch 22. a 23.05.2001, teda v čase, kedy došlo k podpisu zápisnice č. 1/5/2001, utrpel vážnu

zdravotnú ujmu spočívajúcu v posttraumatickej zmene osobnosti po skutku zo dňa 22. 05. 2001 s následkami až do súčasnosti. Po povolení obnovy konania žiadal určiť, že Uznesenie valného zhromaždenia spoločnosti K. D., s. r. o., je neplatné.

V danej veci absentuje preukázanie zákonného dôvodu, ktorým je aspoň osvedčenie pravdepodobnosti, že zohľadnenie novopredložených dôkazov by mohlo mať vplyv na nové rozhodnutie o pôvodne podanom návrhu.

Základným právnym záverom, o ktorý sa opieralo pôvodné rozhodnutie vo veci bol názor, že napadnuté uznesenie valného zhromaždenia, teda jeho existencia ako takého, nie je spôsobilé obmedziť práva spoločníka, ktorý sa určenia neplatnosti domáha. Prijaté uznesenie valného zhromaždenia obsahujúce súhlas k prevodu obchodného podielu nie je zaväzujúce vo vzťahu k uzavretiu zmluvy o prevode obchodného podielu. Na jeho základe nie je možné domáhať sa prevodu a v konečnom dôsledku teda práva žalobcu neobmedzuje, ale naopak rozširuje o možnosť realizovať prevod. Na dôvodnosť tohto záveru nemá žiaden vplyv skutočnosť, či uznesenie bolo prijaté v súlade alebo v rozpore so zákonom, stanovami, či spoločenskou zmluvou, prípadne či navrhovateľov podpis zápisnice osvedčujúcej obsah uznesenia bol vykonaný slobodne alebo pod nátlakom. Rozhodujúce je to, že napadnuté uznesenie valného zhromaždenia nemá samo o sebe žiadne konštitutívne účinky, dôsledkom ktorých by mohla byť ujma na právach navrhovateľa.

Súd v konaní o vyslovenie neplatnosti uznesenia valného zhromaždenia môže žalobu zamietnuť, aj v prípade ak uznesenie valného zhromaždenia je síce v rozpore so zákonom, spoločenskou zmluvou alebo stanovami, ale neobmedzuje práva spoločníka, ktorý sa neplatnosti uznesenia domáha. Z vyššie uvedeného je zrejmé, že nové dôkazy, ktoré uvádza žalobca vo svojom návrhu na obnovu konania, nemôžu mať vplyv na záver o nedôvodnosti návrhu na vyslovenie neplatnosti uznesenia napadnutého valného zhromaždenia, nakoľko toto neobmedzuje práva žalobcu. Nie sú teda ani dôvodmi spôsobilými osvedčiť splnenie zákonných podmienok na povolenie obnovy konania. Rozhodujúca je skutočnosť, že akékoľvek uznesenie valného zhromaždenia, ktorým bol udelený súhlas na prevod obchodného podielu samo o sebe nemôže byť na ujmu práv účastníka, spoločníka, ktorému bol tento súhlas daný.

S poukazom na vyššie mal súd prvého stupňa za to, že navrhovateľom predložené dôkazy uvedené v návrhu na obnovu konania nie je možné považovať za dôkazy, ktoré by

v prípade ich zohľadnenia privodili pre neho priaznivejšie rozhodnutie vo veci v zmysle § 228 ods. 1 písm. a) a b) O. s. p., preto návrh na obnovu konania zamietol (§ 234 ods. 1 O. s. p.), nakoľko neboli splnené zákonné podmienky na jej povolenie.

Rozhodujúc o odvolaniach navrhovateľa a odporcu Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesením z 20. novembra 2012, č. k. 1Obo/64/2012 – 241 uznesenie Krajského súdu Trnava č. k. 2INcb/53/2010-202 z 09. februára 2012 potvrdil a odvolanie odporcu odmietol. Účastníkom konania nepriznal právo na náhradu trov konania.

V odôvodnení uznesenia poukázal na názor krajského súdu, že nové dôkazy nemožno považovať za dôkazy, ktoré v prípade ich zohľadnenia by privodili pre navrhovateľa priaznivejšie rozhodnutie veci podľa ust. § 228 ods. 1 písm.a / alebo b/ OSP, pretože tieto nemôžu mať vplyv na vyslovený záver súdov (krajského súdu a Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v pôvodnom konaní sp. zn. 20 Cb/28/2001) o nedôvodnosti návrhu navrhovateľ a o určenie neplatnosti uznesenia valného zhromaždenia spoločnosti odporcu č. 1/5/2001 z 22. mája 2001, keďže navrhovateľom napadnuté uznesenie valného zhromaždenia spoločnosti odporcu neobmedzuje práva navrhovateľa, nakoľko za rozhodujúcu skutočnosť tak krajský, ako aj Najvyšší súd Slovenskej republiky v pôvodnom konaní pod sp.zn. 20Cb/28/2001 považovali to, že akékoľvek uznesenie valného zhromaždenia, ktorým bol udelený súhlas na prevod obchodného podielu, samo o sebe nemôže byť na ujmu práv účastníka- spoločníka, ktorému bol tento súhlas daný, pretože uznesenie valného zhromaždenia spoločnosti nie je zaväzujúce vo vzťahu k uzavretiu zmluvy o prevode obchodného podielu a na jeho základe tak nie je možné sa ani domáhať prevodu obchodného podielu spoločníka, teda samo o sebe nemá žiadne konštitutívne účinky, dôsledkom ktorých by mohla byť ujma na právach navrhovateľa. Odvolací súd sa stotožnil s takýmto posúdením nových dôkazov- znaleckých posudkov č. 20/2010 a č. 9/2008, ktoré vzhľadom na vyššie uvedené nemožno považovať za také dôkazy, ktoré by mohli pre navrhovateľa privodiť priaznivejšie rozhodnutie vo veci týkajúcej sa určenia neplatnosti uznesenia valného zhromaždenia spoločnosti odporcu č. 1/5/2001 podľa ust. § 228 ods. 1 písm. a/ alebo b/ OSP.

Odvolací súd tiež poukázal na to, že návrhom na obnovu konania nie je možné domáhať sa ani nápravy prípadných pochybení súdu pri právnom posúdení veci v pôvodnom konaní alebo procesnoprávných vád, resp. samotného hodnotenia dôkazov súdom vykonaného podľa ust. § 132 a nasl. OSP, keďže k tomuto (podľa povahy rozhodnutia a povahy namietaného pochybenia) slúžia iné opravné prostriedky, ktorými sú odvolanie, resp. dovolanie.

K novým dôkazom, na ktoré sa v návrhu na obnovu konania odvolával navrhovateľ, odvolací súd uviedol, že tieto boli vyhotovené v trestnom konaní pre účely tohto konania, po právoplatnom skončení veci o určenie neplatnosti uznesenia valného zhromaždenia spoločnosti odporcu č. 1/5/2001, vedenej na Krajskom súde Trnava pod sp. zn. 20Cb/28/2001, v rámci ktorého bolo (okrem iného) vykonávané aj znalecké dokazovanie znalcom A. D. na zistenie podpisu navrhovateľa na sporných dokumentoch, vrátane zápisnice z valného zhromaždenia spoločnosti odporcu z 22. mája 2001 (t.j. zistenie sporných skutočností tvrdných účastníkmi v pôvodnom konaní). Závery tohto znaleckého dokazovania sú obsiahnuté v písomnom znaleckom posudku č. 33/2002. Z obsahu spisu sp. zn.20Cb/28/2001 vyplýva, že znalecký posudok č. 33/2002 nebol navrhovateľom spochybný, resp. namietnutý napr. so zreteľom na okolnosti, za akých bola zápisnica a iné dokumenty podpísané. Navrhovateľ v pôvodnom konaní tiež nenavrhol doplnenie tohto znaleckého posudku alebo vyhotovenie tzv. kontrolného znaleckého posudku. Znalecké posudky č. 20/2010 a č. 9/2008, ktoré boli vyhotovené v rámci trestného konania, by sa s poukazom na ust. § 127 OSP, ako aj ustálenú súdnu prax, v občianskoprávnom konaní posúdili len ako tzv. dôkazy listinou podľa ust. § 129 OSP (a nie ako znalecké posudky), nakoľko v občianskoprávnom konaní by súd na zistenie a objasnenie sporných skutočností nariadil vlastné znalecké dokazovanie postupujúc podľa ust. § 127 ods. 1 OSP.

Po preskúmaní napadnutého uznesenia a konania, ktoré mu predchádzalo, odvolací súd dospel k záveru, že krajský súd rozhodol správne, keď zamietol návrh navrhovateľa na povolenie obnovy konania z dôvodov v ňom uvedených vzhľadom na neexistenciu zákonných podmienok pre povolenie obnovy konania podľa ust. § 228 ods. 1 OSP.

Proti tomuto uzneseniu odvolacieho súdu podal dovolanie navrhovateľ, ktorý žiadal, aby dovolací súd uznesenie odvolacieho súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Prípustnosť dovolania odôvodnil ustanovením § 237 písm. f/, O. s. p. t.j., že účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom a ako dovolací dôvod uvádzal, že v konaní došlo k vadám uvedeným v § 237, konanie je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci a rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 241 ods. 2 písm. a/ až c/ O. s. p.).

Odňatie možnosti konať pred súdom videl dovolateľ, v tom že súdy v konaní nevykonali navrhované dôkazy a neumožnili účastníkom konania sa k týmto dôkazom

vyjadriť. Konkrétne poukázal na znalecký posudok č. 20/2010 z 08. apríla 2010, vyhotovený PhDr. PaDr. E. S., súdnou znalkyňou z odboru písmaoznactva, špecializácie psychológia písma a znalecký posudok PhDr. J. a MUDr. C. č. 9/2008, z 15. júna 2008.

Dovolateľ uviedol, že znalecké dokazovanie môže nariadiť len súd a účastníci ani súd nemá také odborné znalosti, ktoré sú potrebné pre posúdenie veci. Súd takéto znalecké dokazovanie vôbec nevykonal ani sa k návrh navrhovateľa na vykonanie znaleckého dokazovania nevyjadril. V rozhodnutí krajský súd v Trnave neuviedol dôvod, pre ktorý navrhovaný dôkaz nevykonal.

Z napadnutých uznesení tak prvostupňového ani druhostupňového súdu nevyplýva, že by sa týmito dôkazmi zaoberali v tomto smere sú napadnuté uznesenia nepreskúmateľné.

I keď sa vo všeobecnosti nepovažuje nevykonanie navrhnutého dôkazu, za odňatie možnosti konať pred súdom, v prejednávanej veci ide o výnimočnú situáciu, pretože znalecké dokazovanie bolo jediným spôsobom, ktorým sa dalo overiť tvrdenie navrhovateľa.

Podľa názoru dovolateľa súd je povinný prihliadnuť k absolútnej neplatnosti právneho úkonu aj bez návrhu, t.j. z úradnej povinnosti bez toho, aby vyčkával primerané procesné iniciatívy účastníkov plynúce pre nich z ust. § 120 OSP. Ak v prejednávanej veci súd dospel k záveru, že posudzované uznesenie valného zhromaždenia spoločnosti odporcu č. 1/5/2001 je platné bez toho, aby prihliadol k skutočnostiam vzbudzujúcim pochybnosť o slobode vôle na strane navrhovateľa pri podpisovaní predmetného uznesenia, teda ku skutočnostiam podstatným pre záver o absolútnej neplatnosti tohto úkonu, nemožno tento právny záver považovať za správny.

Nesprávne právne posúdenie navrhovateľ videl v tom, že závery tak prvostupňového ako aj odvolacieho súdu, že porušenie zákona, spoločenskej zmluvy alebo stanov pri prijatí napadnutého uznesenia nemohlo obmedziť práva navrhovateľa ako spoločníka sú nesprávne.

Žalovaný sa k podanému dovolaniu nevyjadril.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 2 O. s. p.) po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O. s. p.), skúmal bez nariadenia

dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O. s. p.) najskôr to, či sa ním napadá rozhodnutie, proti ktorému je dovolanie prípustné.

Dovolaním možno napadnúť právoplatné rozhodnutie odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O. s. p.). V prejednávanej veci odvolací súd rozhodol uznesením.

Dovolaním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O. s. p.).

V prejednávanej veci smeruje dovolanie proti uzneseniu odvolacieho súdu. V zmysle § 239 ods. 1 O. s. p. je dovolanie proti uzneseniu odvolacieho súdu prípustné, ak a/ odvolací súd zmenil uznesenie súdu prvého stupňa, b/ odvolací súd rozhodoval vo veci postúpenia návrhu Súdnemu dvoru Európskych spoločností (§ 109 ods. 1 písm. c/ O. s. p.) na zaujatie stanoviska. Dovolanie nie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa odmietlo odvolanie proti rozhodnutiu súdu prvého stupňa o zamietnutí návrhu na prerušenie konania podľa § 109 ods. 1 písm. c/ O. s. p. V zmysle § 239 ods. 2 O. s. p. je dovolanie prípustné tiež proti uzneseniu odvolacieho súdu, ktorým bolo potvrdené uznesenie súdu prvého stupňa, ak a/ odvolací súd vyslovil vo svojom potvrdzujúcom uznesení, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, b/ ide o uznesenie o návrhu na zastavenie výkonu rozhodnutia na podklade cudzozemského rozhodnutia, c/ ide o uznesenie o uznaní (neuznaní) cudzieho rozhodnutia alebo o jeho vyhlásení za vykonateľné (nevykonateľné) na území Slovenskej republiky.

V prejednávanej veci nejde o žiaden z vymenovaných prípadov, preto prípustnosť dovolania z § 239 O. s. p. nemožno vyvodit'.

Proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu bolo vydané v konaní, postihnutom niektorou z procesných väd uvedených v § 237 O. s. p. Jedným z dôvodov zakladajúcich vždy prípustnosť dovolania je aj prípad, keď bola účastníkovi postupom súdu odňatá možnosť konať pred súdom (§ 237 písm. f/ O. s. p.), ktorého sa dovoláva žalovaný. Pod odňatím možností pred súdom konať treba rozumieť taký závadný procesný postup súdu, ktorým sa účastníkovi znemožní realizácia jeho procesných práv, priznaných mu v občianskom súdnom konaní za účelom obhájenia a ochrany jeho práv a právom chránených záujmov. Podľa dovolateľa, v konaní súdov došlo k takémuto pochybeniu.

Dovolateľ videl odňatie možnosti konať pred súdom v tom, že ako súd prvého stupňa tak aj odvolací súd nevykonali ním navrhnuté dôkazy.

Skutočnosť, že súdy nevykonali dôkaz navrhnutý navrhovateľom, nemožno považovať za postup, ktorým by súd odňal možnosť konať pred súdom. Nevykonanie dôkazov navrhnutých účastníkom nie je postupom, ktorým súd odňal účastníkovi možnosť konať pred súdom. Tento názor zaujal Najvyšší súd Slovenskej republiky už v rozhodnutí, uverejnenom v Zbierke rozhodnutí a stanovísk súdov Slovenskej republiky pod č. 37/1993. Platí to v plnom rozsahu aj o takom dôkaze, ktorý účastník zo svojho subjektívneho hľadiska považuje za vysoko významný. Rozhodovanie o tom, ktoré z navrhovaných dôkazov budú vykonané, patrí výlučne súdu, a nie účastníkovi konania (§ 120 ods. 1 O. s. p.). Skutočnosť, že súd nevykonal taký dôkaz, ktorý by bol podľa účastníka spôsobilý privodiť zvrät v skorších skutkových zisteniach, by mohla mať za následok neúplné zistenie skutkového stavu vedúce k vydaniu nesprávneho rozhodnutia, by síce zakladala dôvodnosť dovolania, nebola by však odňatím možnosti pred súdom konať (§ 237 písm. f) O. s. p.), ktoré by zakladalo prípustnosť dovolania.

To či skutkové a právne závery, založené na dokazovaní vykonanom bez zreteľa na navrhnuté a nevykonané dôkazy, sú správne alebo nie, možno v dovolacom konaní posúdiť až v prípade, že by z určitého dôvodu bolo dovolanie prípustné (ide o dôvody, ktoré síce môžu zakladať dôvodnosť dovolania, nie však jeho prípustnosť). O taký prípad ale v prejednávanej veci nešlo. Navrhovateľ mohol v konaní využiť svoje práva a uplatniť procesným predpisom dovolený vplyv na priebeh konania a rozhodnutie súdu. Mal možnosť vyjadriť svoj názor, nato, aké skutkové zistenia sa majú z vykonaných dôkazov vyvodiť, ako sa majú právne hodnotiť, ako sa majú príslušné predpisy hmotného práva na vec správne aplikovať a aký konečný záver o dôvodnosti žaloby sa má z nich vyvodiť. Skutočnosť, že odvolací súd jeho skutkové tvrdenia a právne hodnotenie neakceptoval, nemožno považovať za odňatie práva konať pred súdom.

Vzhľadom k uvedenému, nedošlo postupom odvolacieho súdu k takému zásahu do procesných práv navrhovateľa, ktorého dôsledkom by bolo odňatie možnosti konať pred súdom.

Podľa názoru dovolateľa uznesenie odvolacieho súdu ale aj súdu prvého stupňa nebolo riadne odôvodnené, keďže neuviedli z akých dôvodov ním predložený návrh na vykonanie dôkazov neakceptovali.

Vzhľadom na uvedenú námietku žalobcu bolo potrebné zaujať právny záver o tom, či nedostatočné odôvodnenie súdneho rozhodnutia zakladá procesnú vadu konania v zmysle § 237 písm. f/ O. s. p., alebo či má za následok (len) procesnú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ O. s. p.

Je potrebné uviesť, že vada konania uvedená v § 237 písm. f/ O. s. p. znamená vždy porušenie čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky aj čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd (napr. II. ÚS 261/2006). To však neznačí, že by zároveň nevyhnutne platil aj opak, teda to, že každé porušenie práva na spravodlivý súdny proces dosahuje až intenzitu vady konania v zmysle § 237 O. s. p.

Ústava Slovenskej republiky neupravuje, aké dôsledky majú jednotlivé procesné nesprávnosti, ku ktorým v praxi dochádza v konaní pred súdmi, ani nestanovuje predpoklady ich možnej nápravy v opravnom konaní. Bližšiu úpravu ústavne garantovaného práva na súdnu ochranu obsahuje Občiansky súdny poriadok, ktorý vo svojich ustanoveniach predpokladá aj možnosť vzniku určitých procesných pochybení súdu v občianskom súdnom konaní. V nadväznosti na podstatu, význam a procesné dôsledky týchto pochybení upravuje Občiansky súdny poriadok aj predpoklady a podmienky, za ktorých možno v dovolacom konaní napraviť procesné nesprávnosti konania na súdoch nižších stupňov. Najzávažnejším procesným vadám konania, ktorú sú taxatívne vymenované v § 237 O. s. p., pripisuje Občiansky súdny poriadok osobitný význam – vady tejto povahy považuje za okolnosť zakladajúcu prípustnosť dovolania (§ 237 O. s. p.) a zároveň tiež za prípustný dovolací dôvod (§ 241 ods. 2 písm. a/ O. s. p.). Aj niektorým ďalším procesným vadám konania nedosahujúcim stupeň závažnosti procesných vád v zmysle § 237 O. s. p. pripisuje Občiansky súdny poriadok význam. Iné vady, ktoré mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, na rozdiel od procesných vád vymenovaných v § 237 O. s. p., považuje síce za relevantný dovolací dôvod (§ 241 ods. 2 písm. b/ O. s. p.), nie však za dôvod zakladajúci prípustnosť dovolania.

Uvedený záver je obsiahnutý už v rozhodnutí Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 28. augusta 1997 sp. zn. 2Cdo 5/1997, ktoré bolo uverejnené v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. R 111/1998 (časť právnej

vety „konanie je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 241 ods. 2 písm. b/ O. s. p.) aj vtedy, ak odvolací súd svoj právny záver riadne neodôvodnil, takže jeho rozsudok zostal nepreskúmateľný“). Z tohto judikátu vychádza dlhoročná ustálená rozhodovacia prax Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, ktorá považuje nedostatočné odôvodnenie rozsudku odvolacieho súdu za vadu konania, ktorá môže zakladať dôvodnosť dovolania, nie však jeho prípustnosť podľa § 237 ods. 1 O. s. p. O aktuálnosti uvedeného judikátu svedčí okrem iných aj nedávne uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky z 10. novembra 2011 sp. zn. IV ÚS 481/2011, podľa ktorého uvedený právny názor k výkladu § 237 písm. f/ O. s. p. považuje z ústavného hľadiska za akceptovateľný a neporušujúci základné práva sťažovateľa.

Dovolací súd, vychádzajúc z uvedeného preto dospel k záveru, že na vytýkanú vadu rozhodnutia odvolacieho súdu - nedostatočné odôvodnenie, by mohol prihliadnuť len vtedy, ak by bolo dovolanie proti napadnutému rozhodnutiu prípustné z iného dôvodu.

Zároveň je potrebné uviesť, že súd prvého stupňa v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, ktoré účastníkmi navrhnuté dôkazy vykonal, k akým skutkovými záverom došiel, citoval právne predpisy, ktoré aplikoval na prejednávanú vec, a z ktorých vyvodil svoje právne závery. Prijatý záver o nesplnení podmienok pre vyhovie návrhu zrozumiteľne a v potrebnom rozsahu vysvetlil.

Najvyšší súd Slovenskej republiky dospel k záveru, že skutkové a právne závery súdu prvého stupňa nie sú v danom prípade zjavne neodôvodnené a nezlučiteľné s čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a že odôvodnenie dovolaním napadnutého uznesenia odvolacieho súdu ako celok spĺňa parametre zákonného odôvodnenia (§ 157 ods. 2 O. s. p.). Za porušenie základného práva zaručeného v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky v žiadnom prípade nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv žalobcu.

K námietke žalobcu, že súdy zaťažili konanie tzv. inou vadou konania majúcou za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 241 ods. 2 písm. b/ O. s. p.), dovolací súd uvádza, že procesná vada tejto povahy je relevantný dovolací dôvod, ktorý možno úspešne uplatniť vtedy, keď je dovolanie procesne prípustné (o tento prípad ale v preskúmvanej veci nešlo). Sama tzv. iná vada konania prípustnosť dovolania nezakladá (pre účely preskúmvanej veci vid' § 239 O. s. p. a § 237 O. s. p.).

Z obsahu navrhovateľom podaného dovolania napokon vyplýva, že navrhovateľ tvrdí, že napadnuté uznesenie odvolacieho súdu spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci.

Právne posúdenie je činnosť súdu, pri ktorej na zistený skutkový stav aplikuje konkrétnu právnu normu. Nesprávne právne posúdenie je chybnou aplikáciou práva na zistený skutkový stav; dochádza k nej vtedy, ak súd nepoužil správny (náležitý) právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery.

Právnym posúdením veci sa nezakladá procesná vada konania v zmysle § 237 O. s. p. (iba výskyt ktorej v konaní na súdoch nižších stupňov by v danej veci mohol založiť prípustnosť dovolania žalobcu). Nesprávne právne posúdenie veci je relevantný dovolací dôvod, ktorým možno úspešne odôvodniť (iba) procesne prípustné dovolanie (viď § 241 ods. 2 písm. c/ O. s. p.), samo nesprávne právne posúdenie veci súdmi nižších stupňov ale prípustnosť dovolania nezakladá (porovnaj tiež niektoré ďalšie rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, napríklad sp. zn. 1Cdo 62/2010, sp. zn. 2Cdo 97/2010, sp. zn. 3Cdo 53/2011, sp. zn. 4Cdo 68/2011, sp. zn. 5Cdo 44/2011 a sp. zn. 6Cdo 41/2011).

Vzhľadom na to, že v dovolacom konaní sa nepotvrdila existencia procesných väd konania tvrdených navrhovateľom (§ 237 písm. f/ O. s. p.), nevyšli najavo ani iné procesné vady konania vymenované v § 237 O. s. p. a prípustnosť podaného dovolania nevyplýva z ustanovenia § 239 O. s. p., Najvyšší súd Slovenskej republiky odmietol dovolanie navrhovateľa podľa § 243b ods. 5 O. s. p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O. s. p. ako smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je dovolanie prípustné.

V dovolacom konaní procesne úspešnému odporcovi vzniklo právo na náhradu trov konania proti navrhovateľovi, ktorý úspech nemal (§ 243b ods. 5 O. s. p. v spojení s § 224 ods. 1 O. s. p. a § 142 ods. 1 O. s. p.). Dovolací súd nepriznal odporcovi náhradu trov tohto konania, lebo nepodal návrh na priznanie náhrady trov dovolacieho konania (§ 151 ods. 1 O. s. p.).

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 5 : 0.

P o u ě n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave, 17. decembra 2013

JUDr. Jana Zemaníková, v. r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia: H.